



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

IV. Quantopere Deum offendat religiosus, qui parui facit suam
Vocationem, & religionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

meum Euangelistis meis, qui eas fideliter descriperunt, dictavi. Bonus discipulus non est, qui non conatur imitari Magistrum.

Quantopere Deum offendat religiosus, qui parui facit vocationem suam & religionem.

CAPUT IV.

QUOCUNQUE me verto, Domine, causas timendi inuenio. Si enim perpendam beneficium vocationis ad religionem, deprehendo tam nobile esse & eximium, ut imparem prorsus me fatear reddendis pro eo gratiis. Si in me oculos conuertam, tantam virium imbecillitatem & inertiam offendendo, ut vehementer metuum, ne ingrati animi labem incurram. Deinde maiestatis tuæ magnitudo me pudefacit, tanta enim est, ut illi fieri satis non possit, nisi infinito quodam amore & cultu tui, quantum præstare ego neque possum, neque valeo. Quis ergo non extimescat? Non dubium est, fili, beneficio singulari te affectum, quando te ex procelloso mundi Oceano ereptum in tranquillum religionis portum transtuli. Certum quoque est ex beneficio

B s

nasci

nasci obligationem, eoque maiorem, quo beneficium maius extiterit. Verum idcirco timendi causam iustam non habes. Ego enim sum, qui omnibus congruentem impertio gratiam & vires ut suae obligationi satisfaciant; modo ipsi non torpeant, sed industriam quoque suam, quantam possunt, conferant. Et priscus meus mos est, ut potius in praestandis beneficiis sim liberalis, quam in exigendis obligationibus seuerus. Nec est, quod formidinem vel pudorem tibi iniiciat maiestatis meae immensitas, modo tu partibus tuis non desis in me amando, colendoque, non quantum mea dignitas postulat, sed quantum tuae vires ferunt. nunquam enim plus ab homine exegi, quam possit. Iure autem timere potest, qui dum facultas est, non facit quod debet.

TIBI quidem vna tantum res magno-pere pertimescenda est, nimirum ut non offendas lapsu grauiore me benefactorem tuum, qui te ex singulari gratia ad tam sublimen vitae sanctae statum euexi, ac porro paratus sum prouehere longius, si te ipse non impedias. Is autem religiosus me imprimis offendit, qui existimat se in mundo sanctiorem vitam instituere posse quam in religione ac proinde diuinae

VOCA-

vocationis suæ beneficium flocci facit. Qui enim in domo mea exiguum mihi honorem & cultum defert, maiorem certè non deferet in hostium meorum ædibus. Luculenta hæc impostura est, & fons omnis perturbationis. Etenim si quis maiori perfectione mihi seruire posset in sæculo nunquam eum inuitassem ad religionem. Omne enim bonum à me proficiscitur, omnibus veram & solidam opto & suadeo perfectionem, accurateque perspectum & exploratum habeo, quid cuique ad salutem consequendam magis proficuum sit & necessarium. Religiosus non debet oculos conicere in illud, quod sibi magis arripet, & alteri facilè, tanquam præstantius, antepone, sed quod mihi placuerit.

Illi quoque grauitè me offendunt, qui cùm in religione non omnia pro suo arbitratu obtinent, vel incommoda aliqua perferunt, facilè obmurmurant, & quasi dolentes se deseruisse sæculum, vitam religiosam difficilem & asperam existimant. Haud secus affecti fuere nonnulli filiorum Israël cum Aegypto excessissent. Simulatq; enim pristinis comodis destitui capere, durioresque itineris sustinere labores, obmurmurunt.

rarunt.

Exo. 16. rarunt, ac cæparum ollarumque Ægyptiarum memores de reditu cogitarunt. Ego certe eos non vocavi ad quietem, sed ad laborem, nec addixi illis recreationes, & magna vitæ commoda, sed inde à primis initiis sedulò inculcaui multa pro Christo esse toleranda, & mortificandam carnem cum concupiscentiis eius, quam conditionem illi probarunt, & receperunt se id facturos. Quam ergò querendi causam habent? Ac ut nihil horum factum fuerit, si Dominus ipsorum tanta pro ipsis perpeffus est, quid magni facturi sunt, si ipsi quoque, cum serui sint, aliquid patiuntur pro Domino: Religiosus, qui reformidat aliquid pati, perdit præmium; & quoniam necessariò multa toleranda sunt, si geminetur labor & afflictio, onus intollerabilius reddit.

ALII religionem matrem suam idcirco paruifaciunt, quod arbitrentur, non se religioni, sed contra religionem ipsis obligatam. Sed halucinantur, si enim rem penitus expendant, deprehendent se plurima à religione beneficia accepisse, pauca verò, vel nulla in eam contulisse. Nam esse religiosum, & Dei seruum, tam nobile Dei & religionis donum est, ut meritò omnibus operibus bonis quæ pro religione facta sunt,

sunt, sit anteponendum. Nulla siquidem in mundo terrena dignitas est, quæ exæquari cum dignitate vitæ religiosæ possit. Vilis & ingrati animi argumentum est, si religiosus occupet se potius in perpendendis commodis quæ in religionem contulit, quàm quæ ab ipsa accepit.

PRÆTEREA non parum offendit me religiosus ille, qui nihil pensi habet, quem admodum talentum suum à me concessum expendat: hoc ipso enim declarat se illud vilipendere, suoque muneri, cum possit, nolle facere satis. Quàm multi sunt, qui cum magna mea voluptate exercitia quædam tractare possent in animarum subsidium, sed quia animadvertunt se non posse ea perficere tantò applausu, quantò nonnulli alij, omnino prætermittunt. Nonne hæc est ambitiosa superbia? Nonne hoc est talentum ad quæstum faciendum à me datum in terram recondere? Non me latere potest, quid cuique vtile sit & salutare, & ideo aliis quinque talenta, aliis duo, aliis verò vnum impertio. Et licet vno talento negotiari apud homines non tantum mereatur applausum, quantum negotiari quinque, tamen apud me non est ita; ego enim non considero, quantum quisque ne-

gotie-

gotietur, sed quàm benè & studiosè. Quod si negotiari plurium talentorum beneficio cederet in multorū salutem ad ampliorem mei nominis gloriam, opus laude dignum foret, sed id est quod reprehēdo, multos idcirco plurium talentorum desiderio teneri, magnarumq; negotiationū, vt inde maiore apud homines admirationem & gloriam aucupentur, mihi verò, licet omnium bonorum auctori vel nullum, vel exiguum locum relinquunt. Non sic olim egerant dilectissimi mei serui, qui sibi imperfectiones & lapsus, mihi verò bonorum suorum operum fructum attribuerunt, ac vt omnium laborum laudem & gloriam in me transferrent se seruos inutiles esse, & dici voluerunt. Laus enim operis eximij, non in instrumenta, sed in artificem redundat.

FILI, ex vocationis, vel religiosæ professionis contemptu, & aliud malum nascitur, nempè torpor in assequendo vocationis suæ fine, & obseruandarum regularum, propriiq; instituti iucuria. Quo vitio tantopere offendor, vt compellat quoq; in præsentī vita in tales animaduertere. Ego illis corporis valetudinem, vires, ingenium, omniaq; præsidia naturalia & spiritalia abūdè subministro, vt alacriter in pietatis cursu
semel

semel inchoato progrediantur, ac ad finem
 prestitutum tandem perueniant; si verò illi
 omnibus his posthabitis & neglectis nul-
 lum ex bonis operibus fructum colligant,
 quid mirum est, si nonnunquam instar ficus
 maledictæ, frondosæ quidem sed omni
 fructu destitutæ exarescant & deficiant?
 Arbores, quas ego in religionis horto plan-
 tauī perpetuò debent bonorum operum
 fructum producere, alioquin tanquam in-
 utiles, maledicendæ, & in gehennæ ignes
 vbi exaruerint, proiiciendæ. Quisquis enim
 non operatur bene, dum potest, non euadet
 facilè pœnam, cum volet.

Mar. II.

*De Tentationibus, & periculis dese-
 rendi vocationem.*

CAPVT V.

FILI, donum Vocationis ad vitam reli-
 giosam gemma preciosa est, quæ non
 reponitur in terra, nec ab amicis obtine-
 tur, nec pecunia comparatur, sed de cælo à
 Patre luminum descendit: tantiq̃ue precij
 est & valoris, vt nihil in hac vita sit, quod
 exæquari illi possit. Proprietas huius
 preciosæ margaritæ admiratione dignif-
 sima est. Nam suo splendore religiosus
 demon-

demon.